ל) [עירובין לא: גיטין סד.חולין יב.], ב) קינין פ״ב

מ"ל, ג) [ריש מסכת דרך ארץ], ד) [הוריות ו:],

. (וע"ע בתום׳ גיטין סד.

ל"ה אסורו. ו) וכתב התי"ט

. במס' קינין פ"ב משנה א נראה דהתוס' לא גרסי בגמ'

הר דאילו הו מפורשת איו לו

ים דמים כן מפול פנו מין מ תקנה עכ"ל], ז) גי׳ א"מ שמינה כו' אבל כל כו',

ק) שייר לע"ב. ע) ל"ל בעניו

הנהות הב"ח

(א) גמ' אשה סתם ומת

השליח אסור בכל הנשים:

(ב) שם הוה נסיבא לגברא כי מקוי: (ג) רש"י

לאבו א כי משרי מאר הד"ח ד"ה בשלמה בתרה הד"ה עם ד"ה הלה וכו' זה הת

זה אלא הכי קאמר כנ"ל

גליון הש"ם

תום' ר"ה בשוקא אשכח וכו' כלומר. עי כתונות דף טו ע"ל תוס' ד"ה דלמל לולל: ר"ה מ"ם

וכו' מדאמר פרק ר"ג. קשה לי כיון דנקטו דבידו ליינס אס כן עדיין קשה

הא הוא בעלמו יכול לגרשה

עתה לכשתתייבם דלא הוי

דבר שלא בא לעולם וא"כ

מלי משוי שליח כמו בחלה ול"ע:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] רש"י ד"ה קן סתומה וכו" או שפרחה לבין

חטאות מחות נ"ב עיין לקמן דף כא ע"ב רש"י

ל"ה והיינו טעמל וכו׳ ובשער המלך פ״ד הלכה א' מהל' פהמ״ק: ב] תום'

ד"ה כי משוי וכו׳ בקדושין שהוא לא עשאו שליח לכך ולא כל"ל: ג] בא"ד לכך

פריך אמתני׳ בשלמא מחני

מחק מלת מתני':

מוסף רש"י

אסור בכל הגשים שבעולם. שמא זו קרוצת ארוסתו שקדש לו שלוחו היא, אלא אס כן חזר שלוחו

לומר לו פלונית קדשתי לך, או לא קדשתי לך שום אשה

גיטיו סד.). חזקה שליח שליחותו. כל עושין שליחותן

ומחזקינן להו בכך, מאחר שנתרצו בשליחותן (חודיו

יב.).

פי' הרא"ש

כגון שאמר הריני נזיר לזמן ידוע שאז יתחיל נזירותי

וקודם הגעת הזמז אירע לו וקודם הגעונ הזמן איז עילו אונס: אסור בכל הנשים שבעולם דשמא קדש

שלוחו אחת מקרובותיה: קן סתומה שלא פירש איזו לעולה ואיזו לחטאת או

שפרח לבין חטאות המתות כגון שמתו בעליהן או

נתכפרו באחרות דהלכה

למשה מסיני שימותו וה״ה

השלוחין

לא וקדש לי אשה סמס. שלא פירש לו באיזו עיר ואיזו אשה: חוקה שליה עושה שליהוחו. והלך וקידש לו אשה וכיון שלא פירש לו הי מינייהו קדיש ליה ולא ידע איזו קידש לו ואי הדר אותו האיש ונסיב איתתא דלמא זו היא אמה או בתה או אחותה של אותה האשה שהידש

צא וקדש לי אשה סתם (6) אסור בכל

הנשים שבעולם יחזקה שליח עושה

שליחותו וכיון דלא פריש ליה הא לא ידע הי

ניהו קדיש ליה איתיביה ר"ל לרבי יוחנן ∘ּקן

םתומה שפרחה גוזל אחד מהן לאויר העולם

או שפרחה לבין חמאות המתות או שמת

אחד מהן יקח זוג לשני ואילו קן מפורשת אין

לו תקנה ואילו שאר קינין בעלמא מיתקנן

ואמאי לימא כל חדא וחדא דלמא האי ניהו

אמר ליה קאמינא אנא אשה דלא ניידא

ואמרת לי את איסורא דנייד וכ"ת הכא נמי

נייד איַמור בשוקא אשכח וקדיש התם

הדרא לניחותא גבי קן מי הדרא אמר רבא

יומודה רבי יוחנן באשה שאין לה לא בת

ולא בת בת ולא בת בן ולא אם ולא אם

אם ולא אחות ואף על פי שהיתה לה אחות

ונתגרשה לאחר מכאן דההיא שריא מאי

מעמא דבההיא שעתא דקא"ל הוה

(ט נסיבן לגברי כי משוי שליח במילתא

דקיימא קמיה במילתא דלא קיימא קמיה לא

משוי שליח תגן הריני נזיר ועלי לגלח נזיר

ושמע חבירו ואמר ואני ועלי לגלח נזיר אם

היו פקחין מגלחין זה את זה ואם לאו מגלחין

נזירים אחרים בשלמא בתראה איכא קדמאה

קמיה אלא קדמאה מי איכא בתראה קמיה

לו שלוחו והן כולן אסורות לו כדאמר התם ג) (קדושין דף עו) המקדש את אשה אוסר עליו שבע עריות: קן ססומה. אחד מחייבי קינין כגון הזב והזבה יולדת ומלורע שהפרישו להן שתי תורין או שני בני יונה ועדיין לא קראו להן שם איזו לחטאת ואיזו לעולה ופרח גוזל אחד מהן לאויר העולם אן או שפרחה לבין חטאות מתות כגון שהיו שם אומה׳ חטאות המתות כגון חטאת שכיפרו בעליה כו׳ד׳ ונתערבה ביניהן ואין ידוע איזו היא דאין לה שוב תקנה: יקת גוול לשני. ואח"כ יפריש אחד לחטאת ואחד לעולה: (גליון להכי קאמר בין חטאות המתות דאילו נתערבה בין חטחות חיות והנך חטחות דידיה נינהו מלי למיסב חד מינייהו ועביד ליה זוג להאי והא דלא נתערב הוה בו קריב לה עולה): ואילו הן מפורשת. שפרח אחד מהן ואינו יודע איזו בו היא אין לו מקנה לפי שאין יודע איזו לחטאת ואיזו לעולה דו ואע"ג דפירש כיון דלא הוי תרוייהו קמיה לית בהו היכרא דלא ידע אי האי שני הוי חטחת חו עולה: וחילו שחר קינין דעלמה מחקנן והמהי לימה. לכל מחן דמייתי קינין היינו האי דפרח לפלוני אתמול ונמלא מתכפר בקרבן חבירו דהא אמרת שהוא אסור בכל הנשים

שבעולם: אמר ליה אמינא לך אנא

אשה דלא ניידא. דכל כבודה בת מלך פנימה והואיל דקביעה הוה ליה כמחלה על מחלה ואסור ואת מותבת לי מאיסורא דנייד דאיכא למימר דהתם בדין הוא דלישתרו משום דאית בה טעמא דכל דפריש מרובא דהיתירא פריש: וכי חימא גבי אשה נמי אימור. האי בעל אשכחיה לההיא איתתא בשוקא דניידא ולישתרי בה דכל דפריש מרובה פריש הכתי לה דמי דחילו היתתה הדרא לניחותא כיון דעיילא לביתה הויא לה קבועה אבל גבי קן לעולם הויא לה איסורא דניידא: ומודה ר' יותנן באשה שאין לה בת כו' ולא אחות. פנויה ואע"פ פו וכו׳ דלאחר מכן הויא לה חדא מהני קרובותיה פנויה כיון דבזמן ששילח זה שלוחו היתה האחת נשואה והאחת פנויה ובא זה ח וקידש את הפנויה אין חוששין לומר שמא שלוחו בא לכאן וקידש את אחותה לאחר שנתגרשה ונמלא זה פוגע באחותה ויש בו משום איסור שתי אחיות דסתמא דמילתא כי משוי איניש שליח במילתא דקיימא קמיה בלא איסורא אבל במלחא דלא קיימא קמיה כגון זו דבההיא שעתה דקה משוי שליח להחי הוה מינסבה לגברה לה משוי חיניש שליח: בשלמה בחרה. להכי מגלח חת הרחשון שדוה קחים קמיה החיך נזיר קדמאה ואיכא למימר דהואיל וקאים קמיה מיחייב בקרבן חגלחתו (ג): אנא קדמאה. אמאי מגלח את השני והא בההיא שעתא לא הוה האי מיר קמיה ואת הוא דאמרת שמילתא דלא קאים קמיה דאיניש לא מסיק אדעתיה לקבולי עילויה שואמאי אמרת דמגלחים זה את זה:

הכי

לעולה ואיזו לחטאת אלא שהיה צריד לפרש ובלבד שיכיר הנשארת אם היא חטאת או עולה דאם אינו מכירה אינו יכול בלירו אהו היו המהוצאה שהו בין כון כום בדבו ככן המשחה אם היו המחשה למסה ולא רצה להרו הם את נכרות אם בל בליקה לה ליקה לה זוג דאינה ראיה להקרבה שהעולה נפשית למעלה והחטאת למטה ולא רצה להאריך ותנא קן סתומה זגם אורחא דמלתא שאינו מכיר אם עולה אם חטאת כשנאבד זוגה אלא כשהם ביחד או נקיל להכירם א"נ נקט קן סתומה משום סיפא פרח לבין הקרבנות פסול ופוסל א' כנגדו ואם היה מפורש היה פוסל שנים ועשר: ואילו שאר קינין דעלמא מתקנין ולא פסלינן כל קינין שבעולם דדלמא זו שפרחה היא אחת מהן ונמצא מתכפר בקרבן חבירו: אמינא לך איסור דניחא דבשעה . קינין שבעולם דדלמא זו שפרחה היא אחת מהן ונמצא מתכפר בקרבן חבירו: אמינא שקרשה השליח היתה נחה וקבועה בביתה הלכך היתה חשובה בין כל הנשים שבעולם כמחצה על מחצה ואילו עשאו שליח לקדש לו נשים הרבה וקידש חצי הנשים שבעולם היו נאסרות כל הנשים משום ספק קרובות אפילו אי ניידי משום

דלה לריכה הטו רישה: אםוך בבל הנשים שבעולם. וה"ת וכ"ע יאסרו לישא נשים דשמא זאת היא שנתקדשה ע"י שליח ולר"תי דהנשים נאמנות לומר לא נתקדשתי תינח גדולות קטנות שאינן יודעות אם אביהם קבל עבורן קדושין² מאי איכא למימר וכבר מת אביה וי"ל

דמדאורייתא אפילו הוא שרי לישא דאזלינן בתר רובא [מלומר] מקרובות² המהודשת היא ואינו אלא הנסא בעלמה שעשה שליה סתם ולה פירש לו קדש לפלונית ולדידיה קנסו ולאחריני לא קנסו [וא"ת] וליהוי איסורא דאורייתא דהויא ליה קבוע וכל קבוע כמחלה על מחלה דמי וי"ל דלא אמרינן קבוע כמחצה דמי אלא כשהאיסור ניכר לעלמו וההיתר ניכר לעצמו אבל כשאין האיסור ניכר לעצמו לא אמרינן קבועה):

םתומה. לזב וזבה ויולדת שמביאין חטאת העוף ועולת העוף וסתומה פירוש זב וזבה 4 שהבעלים לא פירשו בשעת לקיחת בעלים איזהו לעולה זמש"ה נקט סתומה סדאי מפורשת היה לריך להאריך ולפרש איזהו פרח העולה [או] החטאת ולהכי היצר בלשונו ואמר דפרח אחד מהם: ואילן שאר קינין בעלמא מתקנן ואמאי לימא כל חדא וחדא

הוא. [דלמה] הותו שפרה כלומר והוקבע כבר לראובן ואיך ילא שמעון בו ידי חובתו וא"ת והא כבר פירשנו דלעלמא לא קנסו ויש לומר דמשמע ליה דשאר קינין דעלמא אפי׳ לראובן מיתקן אם ילטרך לקן אחד [לויבה אחרת] אמאי הא קנסו לדידיה ה"נ יקנסוהו שלא שמר קיניה ולומר שזה פרח מקן ראשון והוקבע לזיבות ראשון:

אשה דלא ניידא. ונהי דלא קבוע לגמרי כדפ"ל מ"מ דמיא קלת לקבוע ויש להחמיר: בשוקא אשבח וקדיש. ° כלומר היכא דמנא אותה בשוקא היה לנו לומר שיוכל לקדשה דלא קביעה הויא וא״כ לא הוהי קבוע: התם הדרא לניחותא. ודמי לקבוע: באשה שאין לה בת בו'. פי׳ כגון י׳ ןשמנאון שליח בר״ח ניסן אלל כל⁸ קרובותיה שראויה רחל זו לאסור מקדושיה הוו נשואות בר"ח ניסן כשעשהו שליח ואע"פ שנתגרשו קודם יום הקדושין

מותרת רחל זו למשלח כדמפרש טעמא דמשעה דקאמר הויין נסיבן: ביי משוי איניש שליח במילתיה דקיימא קמיה. כלומר [אין] דעתו שיקדש לו אשה שנתגרשה אחרי כן הלכך אפילו אם קידש אחת מקרובותיה של רחל לא נאסרה רחל בקידושין יי שהוא בן עשאו שליח לכך לא חלו קדושי קרובייו רחל והשתא הס"ד דאין דעת האדם אלא במידי דקאי קמיה לכך פריך אמתני'21 בשלמא בן מחני' בתראה איכא קדמאה קמיה שנדר כבר ואיכא למימר דדעתיה עליה ולכך פוטר עצמו בקרבנות הראשון אלא קדמאה מי איכא בתראה כשנדר הראשון וא"כ לא היה בדעתו עליו להביא קרבנות ואיך יפטר מנדרו בהבאת קרבנותיו של שני: ב"ב. כלומר היכי דמי שלא היה לה אחות ועתה ים לה ומן הדין הוה ליה לומר היכי דמי אלא משום דלשון נזיר משונה ויש ליישב הלשון דמאי טעמא דלעולם הוה ידע שפיר דמיירי כגון דנסיבן לגברי מכל מקום עתה שנתגרשו יש לנו לספק ולאסור

מספק 🕫 ומשני כי משוי איניש שליח במילחיה דאיהו מלי עביד וכו׳ פי׳ ודאי דעת האדם אפילו במידי דלא קאי קמיה והלכך הראשון נפטר בגילות השני אבל שליחותא שי (בעא) בידלא מלי איניש משוי שליח אלא במילחיה דמלי עביד נפשיה בשעה שעושה שליח דהא נסיבי 📭 לא מלי לשוויה שליח לקדש לו אף כשתתגרש ואף קדשה בי השליח אינה מקודשת ואם תאמר דהא מעשים בכל יום שהאשה אומרת לחבירתה לושי לי קמח והפרישי חלה בעבורי וגם תלמידים של בית רבן אומרים כן ואיך נעשה שליח בדבר הזה הא בשעה שעושה אותה שליחות לא היתה יכולה בעצמה להפריש חלה מקמח זה שאינו בר חיובא שאין מפרישין חלה מקמח ואומר רבינו חם דיש בידה להביא עיסה מגולגלת ולומר עיסה זו תהא חלה על קמח לכשיהיה נילוש ודברים שבידה קיימים דאין זה דבר שלא בא לעולם כיון 16 שבידה ללוש ולגלגל העיסה קרוי שפיר בא לעולם כיון שבידה לעשות כדאמר פרק האומר לחבירו (קדושין דף פב:) פירות ערוגה זו תלושה יהא תרומה על פירות ערוגה זו מחוברת לכשיתלשו ונחלשו דבריו קיימין דכל שבידו לעשות לחו כמחוסר מעשה דמי ובידו לחולשם ומכל מקום בהחי טעמא לחודא לא סגי לן למימר דמצי למיעבד שליח כאן כיון דבידו ללוש ולגלגל * מדאמר פרק רבן גמליאל (יבמום דף נב.) האומר לחבירו כתוב גט לארוסתי לכשאכניסנה אגרשנה הרי זה גט מפני שבידו לגרשה מיהאדי אם ירצה ובעי התם ליבמתו מהו ומאי קא מיבעיה ליה והה בידו לבה עליה ולגרשה אלה ודחי כיון דהשתה לה מצי לגרשה לה מצי משוי שליח כיון דמחוסר מעשה לבה עליה הכא נמי כיון דהשתא איהו לא מצי להפריש אינו קרוי בידו מה שבידו ללוש ולגלגל לענין זה שיכול לעשות שליח כיון דמחוסר לישה וגילגול:

בנה ואע״פ שהיתה לה אחות והיתה נשואה בשעה שמנה את שלוחו להדש לו אשה ונתגרשה לאלתר לאחר מינוי בנו האכב כ היהה לה אחור היה בשלה שבה שלהות את בשנה שבה במילה. במילות דלא קיימא קמיה לא משוי איניש שליח השליחות מותרת היא לא חיישינן שמא קדשה שלוחו אחר שנתגרשה: במילות דלא קיימא קמיה לא משוי איניש שליח וקס״ד דמקשה [ממתניי] דלא מסיק איניש אדעתא למנותו שליח למה שאין בידו לעשות עתה הלכך לא הוי שלוחו לקדש לו אותה אשה שנתגרשה אחר מינוי השליחות ואם קידשה לו אינה מקודשת ומותר בקרובותיה אבל אם פירש בפירוש שעשאו שליח אפילו לנשים שהן עתה אסורות אם יהיו מותרות הוי שלוחו לפי מאי דס"ד השתא: בשלמא בתראה שאמר . ואני ועלי לגלח נזיר איכא קדמאה קמיה (שהם ניכר) [שכבר] נזר בנזירות ויכול השני לפוטרו אלא קדמאה בשעה שקיבל עליו לגלח נזיר אכתי לא נזר השני והיאך נאמר שדעתו היה לפוטרו אם יקבל עליו נזירות הא לא מסיק איניש אדעתיה

עשיו מח טור ש"ע אה"ע

סימן לה סעיף יא: יג ב מיי' פ"ט מהלכות פסולי מוקדשין הל' א: זישות ה"ו סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סימו לה מעיף יה [ובהרי"ף פ"ב דקדושין דף רל ע"ה וברח"ש שם סימן יח]:

נוסחת הריב"ן

א] מאותן חמש: ב] קרי: ג] לשני: ד] לעולה הס"ד לה אחות פנויה כיוו כו׳: ו] המשלח: ז] דהוה: ח] דממילחא: ט] אלא אמאי קא אמרת כו' וא"ו הק"ד ומ״ה דהכי קאמר:

הגהות התוספות 1. צ"ל וכ"ת. או צ"ל ולר"ת

פרש כו'. 2. ל"ל וכבר מת אביה מאי איכא למימר. ותיבות וכבר מת אביה שאח״כ נמחק. 3. ל״ל דלאו מקרובות כו׳, ותיבת מלומר נמחה. 4. חיבות זב וזבה נמחק. 5. ל"ל איזהו לחטאת ואיזהו לעולה. 6. ל"ל דלמא האי הוא. ד. נ"ל לא דמי לקבוע. 8. ל"ל וכל. ותיבת אצל נמחק. 9. ל"ל וכי. ואינו דיבור בפנ"ע אלא המשך אחד לדיבור שלפניו. .10 ל"ל בקידושין אלו. 11. בס"ח קרובת. 12. ל"ל ממתני'. 13. ל"ל אבל שליחותא שאני דלא כו'. .14 ל"ל והכא כיון דנסיבן. 15. ל"ל אם קדשה. 15. ל"ל דכיון. 17. ל"ל מהשתח.

פי' הרא"ש (המשך) דרוב כל הנשים אסורות

עליו משום ספק קורבה השתא נמי נאסרות כל הנשים כיון שהאוסר קבוע . אע"פ שאין הנאסר קבוע: דנייד העוף הפורח הוא נד בעולם וכיוז דלא הוי קבוע אין לו כח לאסור דבטל הוא ברוב קנין שבעולם אבל אי הוי קבוע חשבינז אסורים כדחשבינן האשה המקודשת כאילו קדש חצי הנשים שבעולם וכי תימא הכא נמי דנייד דאימר בשוקא אשכח י וקדיש דחומרא יתירא היא לאסור כל הנשים שבעולם והיה לנו לתלות שמא בשעה שקדשה לא היתה קבועה ולא היתה כחצי הנשים שבעולם הדרה וכיון דקבועה היא השתא חשובה כחצי הנשים אבל עוף אין לו קביעות אפילו כשחוזר לקנו דתדיר נודד ממקומו ופורח מקן לקן ממקומו ופורוז מקן לקן ואין לו קביעות מקום: שאין לה לא בת דניחוש לחמות וגם לא בת בת וגם חמיו ואם חמותו ולא אם דניחוש לבת אשתו וגם